

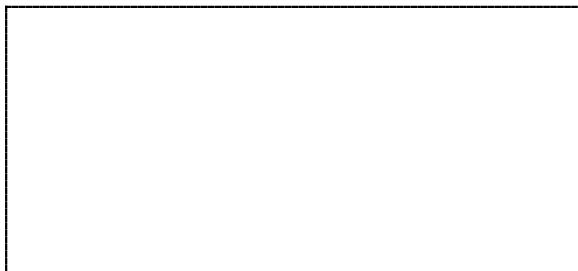

P 902041

PB-PP|B-31126
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE BRUG

Maandblad van de Protestantse Kerk Mechelen Noord

behorende tot de Verenigde Protestantse Kerk in België

(verschijnt niét in januari en augustus)

62ste jaargang nr. 2 - maart 2018

Drukwerk verzonden tegen verlaagd tarief. Afgiftekantoor: 2800 Mechelen

Afz. / V.U.: ds J.H. Brouwer, Mechelsveldstraat 46, 2800 Mechelen

Website: www.protestantse-kerk-mechelen-noord.be

Kerkgebouwen Keizerstraat 26-28
Secretariaat: 2800 Mechelen

Predikant: ds. J.H. Brouwer
Mechelsveldstraat 46
2800 Mechelen ☎ 015/20.51.54

**EREDIENST: IEDERE ZONDAG AANVANG: 10.00 u.,
MET KINDERNEVENDIENST EN BABY-OPVANG**

Rekening: **IBAN: BE93 7510 0260 2367**, **BIC: AXABBE22** t.n.v.
Gemeenteleven Keizerstraat

Rekening: **IBAN: BE97 7512 0773 6149**, **BIC: AXABBE22** t.n.v.
Diaconie Keizerstraat

Het beloofde land

(Jozua 4:19-5:1)

De Bijbel is geen sprookjesboek. Het gaat daar niet om allerlei helden en mythologische figuren, die grootse prestaties leveren, maar om gewone mensen als u en mij. Het gaat niet om onbereikbare wonderwerelden, maar om deze aarde als schepping van God, en om Zijn trouw tot in verre geslachten. Daarom ook is er een verschil van dag en nacht tussen het land van belofte, zoals we dat in de Bijbel tegenkomen en het land van onze dromen. Gods beloofde land is geen luilekkerland, waar je je niet hoeft in te spannen en waar de gebraden ganzen je zó de mond in vliegen. Dat is ten diepste een egoïstische dagdroom. Als we in de Bijbel lezen over het beloofde land, dan blijkt dat in de eerste plaats het concrete reisdoel van het volk Israël te zijn, bewoonbare wereld na een zwerftocht van 40 jaar door de woestijn. Niet, dat het in de woestijn één en al ellende was geweest. Het was daar, ondanks alle moeilijkheden, uit te houden, omdat God Zijn volk niet in de steek liet. Hij zorgde voor water en brood. Iedere dag was er manna voor iedereen, en we lezen van kwakkelzwermen die de Israëlieten zomaar voor de voeten neerploften. Het lijkt waarachtig wel op die fantasie van die gebraden ganzen. En toch mankeert er iets. Iets dat van in den beginne met het menselijk bestaan verweven is gedacht, de veiligheid van een eigen thuis, de zekerheid van een land dat zijn vruchten opbrengt. Die gedachte trilt mee, als God de aarde scheidt als een veilige plek te midden van de chaosmachten, als Hij de mens plaatst in een tuin om die te bewerken en te bewaren. De ballingschap, het bestaan als zwervelingen en vreemdelingen is een tussenstation, geen eindbestemming. En zo is het verhaal van de intocht in het land Kanaän onder Jozua méér dan een in mythologische taal verteld relaas van de overgang van een nomadenbestaan naar een landbouwcultuur. Nu pas vindt de bevrijding uit het slavenhuis zijn voltooiing. Het land van belofte, de aarde waar Gods schepping tot zijn bestemming zal komen, is een thuis voor Gods kinderen, als de droom van God werkelijkheid wordt: een aarde waar vrede en gerechtigheid heerst, waar geen mens aan een ander ondergeschikt is en waar niemand gebrek lijdt, omdat iedereen zich naar de wil van God richt. Daar waar mensen niet hun eigen voordeel zoeken, maar leven in de hand van de Heer, daar kan zicht komen op dat land, op dat Koninkrijk. Dat Godsrijk voltrekt zich in en rondom de persoon van Jezus Christus. Omdat Hij de weg gegaan is van vervulling van Gods wil, omdat Hij zichzelf gegeven heeft voor ons is het water van de dood voor Hem uiteengeweken. En in Zijn spoor mogen ook wij ons onderweg weten, de tijden door, naar dat land van Gods belofte.

JHB

Kerkraad

We openden de vergadering van 5 februari met het lezen uit het Matteüs-evangelie hoofdstuk 5 verzen 13 t/m 20. Na het gebed overliepen we de notulen van de vorige vergadering en verbeterden aan het einde ervan één puntje.

Na het vastleggen van de agenda evalueerden we de erediensten van 14/01 t/m 4/02. De correspondentie werd doorgenomen en besproken. Het eerste puntje van de Themata was de doop van Maribel, het kindje van de familie Maghi, de vraag is om het kindje te dopen op zaterdag 7 april om 12 uur, dit in verband met de familieleden die op de doop aanwezig willen zijn en van ver moeten komen. Zelf geven we de voorkeur op zondag omdat dan heel de gemeente de doop kan meemaken, zaterdags zullen er minder gemeenteleden aanwezig kunnen zijn. Maar de kerkraad beslist op vraag van de familie de doop te laten doorgaan op zaterdag.

We praten over de vluchtelingen, bij Georgette zijn weer familieleden toegekomen, het wordt een overvol huis daar in Bonheiden. Er is nog een gezin in Wallonië ondergebracht en er is nog een gezin onderweg naar Vlaanderen.

We hebben het nog over de diverse lijsten. Het jaarplan 2018, er zijn nog enkele open zondagen. We spraken over Goede Vrijdag 30 maart en wie van dienst is en wie orgel kan spelen in die avonddienst. We spraken nog over de eerste zondagen van de maand. Over de gemeentevergadering van zondag 18 maart direct na de kerkdienst.

Aan bod kwam ook de TV dienst van zondag 25 februari, taken werden verdeeld. We hadden het nog over de gezamenlijke gespreksgroep met Mechelen-Zuid, elke derde dinsdag van de maand. We doen ook weer mee met de open kerkdagen op zaterdag 2 en zondag 3 juni, afspraken worden gemaakt, Henriëtte houdt de kerk open op zaterdag en Chris en Georges op zondag. Er zal op het orgel worden gespeeld en uitleg worden gegeven over onze kerk. Om een goede regeling te maken in de verlofperiode werden er ook reeds afspraken gemaakt.

Voor de stad Mechelen moeten we een noodplan opstellen bij eventuele rampen. Geert zal een evacuatieplan opstellen en voorleggen. Ook de brandblussers moeten worden gecontroleerd, dit gebeurt jaarlijks! Na de rondvraag sloten we de vergadering af met Gezang 263.

De volgende vergadering houden we op 5 maart, als u vragen heeft of iets te melden, geef dit dan door aan een kerkraadslid of aan de predikant.

Georges

Samenstelling kerkenraad

Predikant:	ds J. Brouwer	015 - 20 51 54
Ouderlingen:	Mani Kanza	0489 - 86 38 41
	Georgette Saliba	015 - 41 31 85
	Geert Van Cammeren	015 - 31 97 64
Diaken:	Georges Vandensavel	015 - 61 02 03 / 0476-93 99 18

Verjaardagen

11	maart	Geert Van Cammeren
23	maart	Myriam Okmen e. Dinler
24	maart	Muse Dirlik
26	maart	Chris Van Gorp

We wensen alle jarigen Gods rijke zegen en een fijne verjaardag.

Zieken

Xavier is weer thuis uit het ziekenhuis. Over Ton zijn de berichten gelukkig ook positief - we hopen dat ook hij binnenkort weer naar huis kan. Georgette heeft een heelkundige ingreep ondergaan en moet de komende weken thuis weer op krachten komen. We dragen hen allemaal op aan God, onze hemelse Vader.

Agenda

05 maart	Kerkraad en Bestuursraad - kerkzaal 19u30
12 maart	Bijbelavond - kerkzaal 20 uur
15 maart	Seniorennamiddag - kerkzaal 14u30
18 maart	Gemeentevergadering - kerk 11u15
20 maart	Gezamenlijke Gespreksgroep - kerkzaal 19u30
22 maart	Bijbelmiddag - kerkzaal 14u30
25 maart	Bestuursraad - kerk 11u15
07 april	Doop Maribel Maghi - kerk 12 uur

Erediensten

Alle diensten gaan door in het kerkgebouw aan de Keizerstraat 26, aanvang telkens om 10.00 uur, tenzij anders vermeld.

zondag 04 maart ds. J. Brouwer	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Zending
zondag 11 maart ds. E. Van der Borght	organist: E. Poncin 2° collecte: Synodale kas
zondag 18 maart ds. J. Brouwer	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Belgische Gideons
zondag 25 maart ds. J. Brouwer	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Kindernevendienst/Jeugd
vrijdag 30 maart ds. J. Brouwer <i>Goede Vrijdag, 20 uur</i>	organist: T. de Jongh 2° collecte: Tear Fund
zondag 01 april ds. J. Brouwer <i>Pasen</i>	organist: P. Oerlemans 2° collecte: Protestantse Faculteit
zaterdag 07 april ds. J. Brouwer <i>Doop Maribel, 12 uur</i>	organist: E. Poncin

Rooster

	<i>Kindernevendienst</i>	<i>Lector</i>
04/03	Wibe	Jelle
11/03	Guyny	Godelieve
18/03	Matteus	Aysel
25/03	Hanne	Chris
01/04	-	Henriëtte

Bij verhindering graag zelf ruilen, daarna doorgeven aan ds. Brouwer.

Israël, de droom van Theodor Herzl (deel VI)

In Jeruzalem zijn de straatbordjes drietalig Hebreeuws, Arabisch en Engels. Dezelfde drie talen zie je overal in het eigenlijke Israël op de bewegwijzering, behalve in steden met alleen joden, daar zijn de bordjes Hebreeuws en Engels. De talen met de meeste geboren sprekers zijn Hebreeuws (49%), Arabisch (18%), Russisch (15%), Jiddisch

(2%), Frans (2%) en Engels (2%). In totaal spreken de Israëliërs zo'n 35 verschillende talen, maar 90% van de joden en 60% van de Arabieren verstaan goed Hebreeuws.

Hebreeuws is uiteraard de taal waarin het Oude Testament werd opgesteld (op enkele Aramese passages na). In Jezus' tijd echter, werd het waarschijnlijk alleen nog in Jeruzalem en landelijk Judea gesproken als moedertaal en was het in de rest van Palestina na de terugkeer uit Babylonische ballingschap (vanaf 538 voor Christus) geleidelijk verdrongen door het nauw verwante Aramees. Van 132 tot 136 woedde in Judea een opstand geleid door Simon Bar Kochba, die de titel "nassi" (vorst) aannam en door veel van zijn aanhangers als messias werd beschouwd. Keizer Hadrianus liet de opstand wreed onderdrukken, met aan beide kanten zware verliezen tot gevolg. Aan joodse kant zouden 580.000 doden zijn gevallen, 50 versterkte steden en 985 dorpen werden vernietigd. Deze gebeurtenissen zouden de nekslag zijn geweest voor het gesproken Hebreeuws als moedertaal, dat dus rond het jaar 200 geen "geboren sprekers" meer had. Het bleef wel voor het wereldwijde jodendom een geschreven taal, vooral gebruikt voor liturgie en studie. Nieuwe woorden werden nog altijd gesmeed, soms beïnvloed door Aramees en later Arabisch. Vanaf de jaren 1770 ontstond in Duitsland de "Haskala" (Verlichting), die zich naar Oost-Europa verspreidde en leidde tot het ontstaan van een literatuur die niet meer louter religieus of poëtisch was. Maar de nieuwe Hebreeuwse auteurs ondervonden dikwijls problemen om over "moderne" onderwerpen te schrijven omdat heel wat "moderne" woordenschat ontbrak. Overigens was Hebreeuws nog altijd niet opnieuw een gesproken moedertaal, maar dat zou veranderen. De man

die hiertoe de beslissende impuls zou geven werd op 7 januari 1858 geboren in Luzhki, een dorp dat toen tot Litouwen behoorde en vandaag tot Wit-Rusland, in het toenmalige Russische Rijk. Eliëzer Yitzhak Perlman groeide op in een arm Jiddisch sprekend gezin en kreeg vanaf zijn 3e jaar les in Hebreeuws en het Oude Testament, zoals in die tijd gebruikelijk was voor joodse jongens in Oost-Europa. Tegen dat hij twaalf werd, had hij al grote delen van de Torah, Mishna en Talmoed gelezen. Toen Eliëzer vijf jaar oud was, stierf zijn vader en hij werd naar een nonkel gestuurd die David Wolfson heette. Op zijn 13e, na zijn bar mitsva, liet zijn nonkel hem inschrijven in een yeshiva (joodse religieuze school) te Polotsk in de hoop dat hij later rabbijn zou worden. Eén van zijn leraars was echter in het geheim een "maskil" ("verlichte"), die Eliëzer inwijdde in de "Haskala" (joodse "Verlichting") en hem ook wereldlijke Hebreeuwse literatuur liet lezen, wat de jonge Eliëzer diep beïndrukte. Maar toen bij hem seculiere geschriften werden gevonden, moest Eliëzer de yeshiva verlaten en zette zijn nonkel hem uit zijn huis. Hij vond onderdak in Glubokoye bij

een zekere Shlomo Hertz Jonas, die hem overtuigde verder te studeren in een Russisch gymnasium en wiens oudste dochter Debora (Dvora) hem Russisch en Frans onderwees. Intussen was gaandeweg in zijn brein de idee gerijpt van een verrijzenis van de joodse natie in haar eigen Hebreeuwse taal en op haar eigen geboortegrond in Palestina. Wat hem hierbij sterk inspireerde was de Russisch-Turkse oorlog van 1877-1878, die resulteerde in de onafhankelijkheid van Bulgarije. Als de Bulgaren, die lang niet zo'n grootse geschiedenis hadden als Israël, op hun eigen grond konden leven in hun eigen taal, waarom dan niet de joden, die de wereld het Boek der Boeken hadden gegeven? Na het Russische gymnasium ging Eliëzer geneeskunde studeren in Parijs aan de Sorbonne, omdat in het Russische Rijk joden niet toegelaten werden aan de universiteiten. Intussen publiceerde hij onder de schuilnaam Eliëzer Ben-Yehuda een artikel getiteld "Een brandende kwestie", waarin hij pleitte voor een joods vaderland waarin Israël zijn eigen taal

en cultuur zou kunnen beleven. De verstrooide joden konden alleen gered worden van volledige assimilatie als ze opnieuw hun eigen voorouderlijke taal zouden spreken, namelijk Hebreeuws en niet Jiddisch. Jiddisch, een soort Duits verrijkt met Hebreeuwse en Slavische woorden, was eeuwenlang de omgangstaal geweest van de joden in Centraal- en Oost-Europa, maar voor Eliëzer en zijn latere zionistische geestesgenoten symboliseerde het de slappe, vervolgte, zelfhatende jood uit de diaspora. Hebreeuws daarentegen, stond voor zelfbewustzijn, kracht en wedergeboorte van het volk, ja zelfs voor een "nieuwe mens". Tijdens zijn verblijf in Parijs, in 1878, raakte Eliëzer besmet met tuberculose, een ziekte die hem de rest van zijn leven zou blijven kwellen. Hij emigreerde in 1881 naar Ottomaans Palestina samen met Debora Jonas, die onderweg in Caïro zijn bruid werd. In oktober 1881 kwamen ze aan in Jaffa, vanwaar ze onmiddellijk doorreisden naar Jeruzalem, waar de joden Jiddisch, Russisch, Arabisch, Ladino, Frans en nog een reeks andere talen spraken. Aanvankelijk zochten Eliëzer Ben-Yehuda en zijn vrouw toenadering tot de orthodoxe joden omdat die het best Hebreeuws kenden, maar al snel lag hij met hen overhoop. De orthodoxen voelden dat de Ben-Yehuda's seculiere joodse nationalistenvan waren die niet bij hen behoorden en bovendien beschouwden zij het gebruik van hun gewijde taal in alledaagse situaties als niet minder dan heiligschennis. Stel je voor, Eliëzer Ben-Yehuda durfde zelfs zijn hond in het Hebreeuws te bevelen! Op 31 juli 1881 baarde Debora haar eerste kind, een jongen die de naam Ben-Zion Ben-Yehuda kreeg (zoon van Zion, zoon van Yehuda) en die zichzelf later Itamar Ben-Avi noemde, dit is in onze taal "Itamar zoon van mijn vader". Eliëzer besloot dat het kind uitsluitend Hebreeuws mocht horen en hij deed het mogelijke en onmogelijke om de jongen af te schermen van andere talen. Als er bezoekers kwamen, werd het kind steevast naar zijn kamer gebracht. Helaas, bijna vier jaar lang zegde de jongen helemaal niks, maar dit bracht zijn vader niet af van zijn koppige, ja zelfs fanatieke streven. Zo kwam Eliëzer op een dag onverwacht vroeger thuis dan voorzien en daardoor betrapte hij Debora... op het zingen van een Russisch wiegeliedje. Meteen ontstak hij in woede tegen zijn vrouw, die in tranen uitbarstte. Het kind Itamar, zijn ouders zo ziende, raakte helemaal ontsteld en begon te roepen "Abba, Abba" (Pappa), de eerste Hebreeuwse woorden van het eerste Hebreeuwse kind uit de moderne tijd. Itamar was in het begin een eenzaam kind, dat uit vrees voor "anderstalige besmetting" niet mocht spelen met leeftijdgenootjes. Zijn enigste vriend was een hond genaamd Maher ("snel"). Intussen ijverde Eliëzer Ben-Yehuda voor onderwijs in het Hebreeuws en publiceerde hij de krant HaTzvi ("het hert"). Het gezin Ben-Yehuda werd een woordenfabriekje, want nu er

opgroeïende kinderen kwamen, was het nodig de woordenschat uit te breiden met namen voor de meest alledaagse dingen. In 1891 sloeg het noodlot hard toe: Debora stierf aan tuberculose en kort daarna verloor Eliézer in tien dagen tijd drie van zijn vijf kinderen aan difterie. Debora's laatste wens was geweest dat haar weduwnaar zou hertrouwen met haar jongere zuster Paula Beila, die de Hebreeuwse naam Hemda aannam. En zo geschiedde, nadat vader Shlomo Jonas, die vreesde mogelijk een tweede dochter te verliezen aan tuberculose, zijn aanvankelijke bezwaren liet varen. De 19-jarige Hemda was voor Eliézer een ware goudklomp. Op nauwelijks zes maanden leerde ze Hebreeuws en sprak vanaf dan thuis alleen deze taal. Niet alleen schonk zij Eliézer zes bijkomende kinderen, ze zorgde er bovendien voor dat hij ondanks de drukte in huis rustig kon werken, ze hielp hem met zijn krant en schreef er zelf ook artikels voor, onder andere over mode en koken. Na vermoeiende werkdagen op de krant, die uitgegeven werd vanuit hun appartement, vond Hemda nog energie om 's avonds bijeenkomsten te organiseren met gelijkgezinde intellectuelen. Eliézer Ben-Yehuda werkte tot 18 uur per dag en zijn monumentale "Complete Woordenboek van de Hebreeuwse Taal, oud en nieuw" was evenzeer Hemda's werk als het zijne. De bedoeling was alle Hebreeuwse woorden op te lijsten die ooit hadden bestaan, inclusief de nieuwe die de Ben-Yehuda's zelf hadden gesmeed. Het werk zou uiteindelijk 17 volumes tellen en na Eliézer's dood (1922) voortgezet worden door Hemda (1873-1951), die het zelf ook niet helemaal klaar kreeg. Pas in 1957 werd het laatste volume gepubliceerd. Hoewel hij aanvankelijk vooral scepticisme ontmoette,

begonnen Eliëzer Ben-Yehuda's inspanningen gaandeweg vrucht te dragen en kreeg hij navolging van andere joodse immigranten. In 1909 werd Tel Aviv gesticht, de eerste Hebreeuwse stad in Ottomaans Palestina. Tegen 1913 was het Hebreeuws er zo ingeburgerd dat Jiddisch spreken er werd beschouwd als nog meer onkoosjer dan het eten van varkensvlees. Toen in 1912 het Tel Avivse Technion (later Technion) werd gesticht, ontstond een taalstrijd tussen de voorstanders van onderricht in het Duits en militanten voor het Hebreeuws. Uiteindelijk koos men voor Hebreeuws, hoewel in deze taal nog veel technische terminologie ontbrak. Een volgende mijlpaal was november 1922, toen de Britten Hebreeuws samen met Engels en Arabisch erkenden als een officiële taal van Mandaat-Palestina. Op 16 december 1922, nauwelijks een maand later, stierf de grote visionair Eliëzer Ben-Yehuda aan tuberculose. De man wiens ideeën ooit door sommigen op hoongelach waren onthaald, werd begraven in aanwezigheid van 30.000 mensen. Hij had zijn levenswerk volbracht. Op 18 november 2004 stierf Dola Ben-Yehuda (geboren in 1902), dochter van Eliëzer Ben-Yehuda en Hemda Jonas. Zij was het laatste overlevende kind uit het eerste Hebreeuwse gezin van de moderne tijd. In de eeuw sinds haar geboorte had de Hebreeuwse taal haar aantal "geboren sprekers" zien groeien van enkele tientallen tot bijna vijf miljoen. Een wonderbare vermenigvuldiging! En het houderige taaltje waarin zoveel woorden ontbraken, was in de staat Israël opgebloeid niet alleen tot officiële en academische taal van eerste orde, maar ook tot straattaal, zangtaal en literaire taal waarin wereldberoemde schrijvers als Amos Oz of David Grossman elke nuance van het menselijk denken exploreren.

Hugo Wilmaerts

Bronnen:

- Engelse en Duitse Wikipedia
- Jewish Virtual Library
- The man and the miracle that revived Hebrew (The Messianic Bible Project)
- Eliezer Ben-Yehuda and the making of modern Hebrew (My Jewish Learning)

Noten:

- Mishna: oorspronkelijk mondelinge joodse tradities, verzameld en op schrift gesteld door rabbi Yehuda HaNassi (Juda de Vorst, 135-217)
- Talmoed: gezaghebbende verzameling geschriften van rabbijnen, bestaande uit de Mishna en commentaren daarop (Gemara genoemd)
- Bar mitsva: joods ritueel, inwijding van jongens in de volwassenheid op 13 jaar (meisjes ondergaan een "bat mitsva" op hun 12^e)
- Ladino (ook Judeo-Spaans genoemd): oud Spaans dialect met veel Hebreeuwse en Aramese woorden, in het vroegere Ottomaanse Rijk gesproken door afstammelingen van na de Reconquista uit Spanje verdreven joden (met uitsterven bedreigd)

Liedboek

In ons liedboek, zingen en bidden in huis en kerk, staan mooie liederen maar ook mooie vertellingen en gedichten. Misschien heb je er al enkele gelezen. Bij elke uitgave van ons kerkblad tracht ik een vertelling of gedicht te brengen. Op bladzijde 74 staat het volgende.

Psalm

De Heer is mijn v e r d e r. Hij laat mij missen:
roes, aarde, nu. Laat mij te weinig zijn
en wensen. Drijft mij op naar duisternissen
van bos en braakland, in een perk van pijn.

Is mijn elders. Laat hemelen verhalen
de macht, de glorie. En houdt mij doodsbang
over mijn dorst gebogen. Zendt zijn stralen
bij mondjesmaat. En wacht, mijn leven lang.

Mijn vijand drinkt en doezelt voor mijn ogen.
De kinderen zingen van een vergezicht.
De Heer is mijn eenmaal. Ik moet nog hoger.

Zijn heil en zegen zullen op mij jagen,
mijn leven lang. Ik zal het dwingelandslicht
zien, haten en verlangen, al mijn dagen.

Michel van der Plas

Uitgekozen door Georges

Eenheid in de Colomakerk

"Tijdens de voetbalcompetities kunnen wij thuis, als de wind in onze richting zit, het gejuich van de massa horen als er weer eens een doelpunt wordt gemaakt. Het zijn de juichkreten van een enthousiaste menigte die zijn vreugde wil uiten. Eén van hart roepen en zingen zij hun blijdschap uit. Het is niet gedirigeerd, nee, het gebeurt heel spontaan. Iets van dat blij, van dat enthousiasme, van dat spontane, hoor je ook in het lied van Mozes in het Bijbelboek Exodus als het volk van God wordt bevriid uit de slavernij: 'Ik wil zingen voor de Heer, Zijn macht en majesteit zijn groot'. De juichkreten gaan dan wel niet uit naar hun idolen, maar naar de God van de vaders: van Abraham, Isaäk en Jakob."

Deze woorden werden uitgesproken in de oecumenische viering in de Colomakerk op 24 januari. Het is inmiddels een goede traditie tijdens de internationale Gebedsweek voor eenheid van de christenen. Eens per jaar bidden en vieren we samen, met bijdragen van protestantse dominees, rooms-katholieke pastores, een orthodoxe priester en geëngageerde christenen uit evangelische, charismatische en pinksterkringen.

Van ketenen bevriid

Dit jaar stond de viering in het teken van bevrijding en symbolisch lieten we enkele kettingen op de grond vallen. Van ketenen bevriid konden we ons naar elkaar uitstrekken en arm-in-arm tot Onze Vader

bidden. God bevrijdt ons, zodat we ons kunnen samenbinden en samen kunnen bidden!

Nog enkele fragmenten uit de overweging.

"Voor Israël was het beloofde land een echte plek waar ze heengingen, voor ons staat het symbool voor onze tocht met God. En wij worden bevrijd van ons 'Egypte' van kleinheid, zwakheid, zonde en dood en maken een tocht door de woestijn, of we dat leuk vinden of niet. Het is een periode waarin we leren op God te vertrouwen en Hem voorop te stellen in ons leven.

Het geloof en het vertrouwen dat de Heilige Geest in onze harten opwekt, bevrijdt ons van ketenen die ons binden. Niet alleen de ketenen van onmacht, van ongelof, van moedeloosheid, van radeloosheid, maar ook de keten van de dood wordt uiteindelijk door onze God gebroken. Hij kan gebroken huwelijken herstellen, ketenen van verslaving doorbreken, vergeving mogelijk maken en verandering brengen in getekende en geketende levens."

Het ultieme beeld van het Beloofde Land wordt ons in de Bijbel voorgehouden in het Boek van de Openbaring (21,4): "Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn; geen rouw, geen gewezen, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij."

Wij zongen vroeger een lied waarin stond: 'Van de hemel weten we niet veel, maar genoeg om er naartoe te leven'. Daarom wil ik met Mozes 'zingen voor de Heer, zijn macht en majesteit zijn groot! De Heer is mijn sterkte, Hij is mijn beschermer. Hij is mijn God, Hem wil ik eren, de God van mijn vader, Hem loof en prijs ik'. Hij heeft mij van ketenen bevrijd!"

De viering werd besloten met een krachtig Alleluia, waarna er bij een drankje nog gemoedelijk werd nagepraat. Met dank voor de gastvrijheid en medewerking van de parochiegemeenschap van Coloma. Volgend jaar, op woensdag 23 januari, hopen we opnieuw bijeen te komen. Wil je op de hoogte blijven van andere oecumenische activiteiten? Schrijf je in op de nieuwsbrief van memomechelen.be

Verslag: Willem Kolpa

Citaten uit de overweging door Marc Meirman

Het bestuur van het PSC en de Commissie Stadspredikant nodigen u vriendelijk uit op de feestelijke dienst waarin als stadspredikant wordt bevestigd

ds. Petra Schipper

4 MAART 2018

De huidige stadspredikant ds. Ina Koeman gaat dit jaar met pensioen en neemt officieel afscheid in een feestelijke dienst op zondag 24 juni a.s..

Ds. Petra Schipper mag als nieuwe stadspredikant dit werk in de stad vanuit het Protestantisch Sociaal Centrum (PSC) verderzetten.

Gelukkig mag ze in de eerste maanden gebruik maken van de ervaring en het inzicht van haar voorgangster die nog meeloopt tot aan de zomer.

Ondertussen evolueert het stadspredikantschap met de tijd mee in een veranderende samenleving die ons telkens voor nieuwe uitdagingen stelt. In navolging van Maarten Luther die altijd voortgaande hervorming voorstond, heeft het PSC dan ook 9,5 eigentijdse stellingen opgesteld die richting en route aanduiden voor de toekomst. De stadspredikant heeft tot taak, deze stellingen hoog te houden en vormen inhoud te (helpen) geven.

Het PSC weet zich ingebed in de samenleving en in het kerkelijk verband van de VPKB. Namens het VPKB-district Antwerpen-Brabant-Limburg zal ds. Jelle Brouwer ds. Petra Schipper in haar nieuwe functie bevestigen. Ds. Schipper zal dan zelf voorgaan in de dienst.

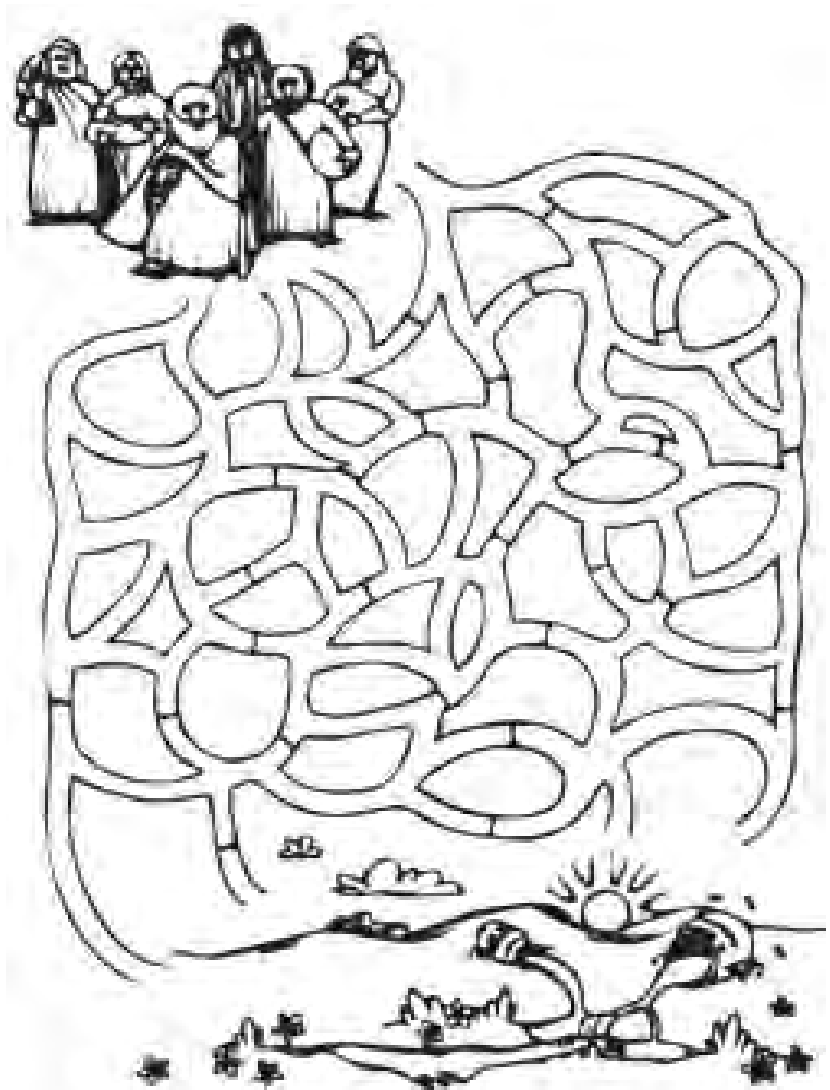
We hopen u in deze vreugdevolle dienst met aansluitend een feestelijke receptie te mogen begroeten.

Namens PSC Bestuur - Koen Kinsbergen en Commissie Stadspredikant - Sonja Sluijs-van Santen

De bevestigingsdienst vindt plaats op
zondag 4 maart om 15u in de Brabantse Olijfborg
de Lange Winkelstraat 5, 2000 Antwerpen

Het beloofde land

Help Mozes en de Israëlieten om de weg naar het beloofde land te vinden.